

הכהן הגדול מאתיו

שנה חלפה מאז פטירתו של החסיד הכהן הרב שלמה איידלמן ע"ה שהיה חסיד ומקושר שעסק ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו למען המבצעים של הרבי ובפרט למען הפצת בשורת הגאולה

● אלמנתו תבלחט"א מרת שלומיה איידלמן חושפת טפח ממעשיו של איש מעש ורב-פעלים, ומספרת על אגרת מדהימה ב"אגרות קודש" שנתקבלה בזמן פטירתו...

מאת:
שניאור זלמן ברגר

בכוחו לקרב משפחה שלימה

נער צעיר היה ר' שלמה איידלמן כשהגיע ללמוד בישיבה המרכזית בכפר-חב"ד. הוא היה בחור בעל מרץ רב, וזמן לא רב לאחר מכן נסע ל-770, שם התערה בחיי החסידים והיה לחסיד מן השורה. חבריו מספרים כי כבר בהיותו בחור זכה לקירובים מיוחדים מהרבי מלך המשיח, ופעם הרבי אף שאל מדוע לא מקרבים אותו מספיק, באומרו כי יש בכוחו לקרב לחסידות משפחה שלימה...

לאחר נישואיו התגורר בקרית-גת, ובשנת תשל"ע עבר לגור ברחובות, שם היה ממקימי הקהילה החב"דית שלימים התפתחה והיתה לאחת הקהילות החב"דיות הגדולות ברחבי הארץ. ר' שלמה היה מראשי העסקנים ברחובות ויחד עם יבלחט"א הרב אריה לוי, שימש כגבאי ודאג בבית הכנסת ובארגון פעילות צא"ח בעיר.

עד שנת תש"נ התגורר ברחובות אלא שבשנים האחרונות שהה תקופות ממושכות בקראון-הייסט. פעם עבר עם הרב גלובובסקי, רב קהילת חב"ד ברחובות, לפני הרבי בחלוקת הדולרים והגישו מגילת כבוד מטעם עיריית רחובות, חתומה על ידי חברי מועצת העיר. הרבי הצביע לעבר ר' שלמה ואמר למזכיר הרב גרוני "הוא הרי מכאן". המזכיר הגיב שגם הוא מרחובות, הרבי שמע ולא הוסיף מילה. כשיצאו מהרבי אמר ר' שלמה בפשטות: "כעת הרבי עשה אותי תושב השכונה. אני צריך להישאר לגור ליד הרבי". שלוש המילים של הרבי גרמו לו לעזוב את רחובות ולגור בקראון-הייסט ליד הרבי.

חי עם '770'

מאז הגיע להתגורר בקראון-הייסט ועד פטירתו, היה ר' שלמה חי עם 770 יומם ולילה. תמיד היה מעורב עם תלמידי התמימים ב-770, מסייע להם בארגון התועודיותיהם ואף יוצא עמם לימצעים. מנהג היה לו ללכת ב-770 עם קופת-צדקה ומטבעות של ניקליס, והיה מחלק מטבעות לילדים על מנת שיתנום לצדקה. רבים סיפרו על היחס האישי והחם שר' שלמה העניק לכל ילד.

ב-770 מתפללים כוהנים רבים, אבל ר' שלמה היה מברך את כולם בכל עת. הוא עשה זאת לאחר שהרבי אמר לו באחת ההזדמנויות: "אתם הרי כהן ויש לכם כח לברך יהודים". מאז הוא החל לברך יהודים בכל הזדמנות, כאשר בראש ובראשונה הוא בירך את הרבי מה"מ. אלפי חסידים זוכרים

התארחו בביתנו שבוע-שבועיים ואף יותר מזה. בחורים ב-770 ידעו שבביתנו אפשר לערוך התועודיות, ור' שלמה היה בעצמו דואג שלכל אורח יהיה את כל הנצרך לו. חביבות מיוחדת היתה לו לאורח שהגיע מהעיר רחובות, ואז היה יוצא מגדרו באופן מוחלט".

על כך מוסיף ומספר הרב אריה לוי, מראשי הקהילה ברחובות:

"אחד האברכים בקהילה הגיע לקראון-הייסט בתקופה שהחל להתקרב ליהדות. מי שדאג לו כל העת היה ר' שלמה. ביתו היה פתוח לפניו לרווחה, והוא דאג לכל מחסורו. אפשר לומר כי בזכות ר' שלמה הוא התקרב ליהדות והוא "בנו" הרוחני, וכמוהו עוד רבים".

ככה, היה ר' שלמה איש חסד ממדריגה ראשונה. לא רבים יודעים על פעולות כבירות שעשה למען הזולת. על דוגמא אחת מני רבות

את המעמדים הפומביים, אם לאחר התפילה או בסיום התועודות, כאשר קולו הרם והצלול היה נשמע היטב בבית המדרש "יברכך ה' וישמרך". הרבי תמיד הקשיב בתשומת לב וענה אחריו 'אמן'.

מוסיף ומספר הרב אלימלך שחר: "פעם הייתי צריך לעבור ניתוח, וכשהייתי בניו-יורק החליט ר' שלמה להתלוות אלי לחלוקת הדולרים. הוא ידע שאני לא אעז לבקש ברכה מהרבי ולכן נלווה אלי כדי לבקש עבורי את הברכה. כשעברנו, החל ר' שלמה לבקש ברכה עבורי. הרבי השיב לו "הרי אתה כהן, תברך אותי". ואז הוא בירך אותי ליד הרבי, והרבי ענה 'אמן'".

מכניס אורחים ברוחב לב

ר' שלמה היה מכניס אורחים בצורה לא-רגילה. בכל סעודת שבת הסבו סמך לשולחנו

ר' שלמה מקבל כוס של ברכה מכ"ק אדמו"ר שליט"א

מספרת אלמנתו מרת שלומיה כי באחד הימים נעצר אחד מתושבי שכונת קראון-הייסט, וכשר' שלמה שמע על כך, מיד רתם את עצמו ואסף סכום כסף גדול על מנת לשחררו בערבות.

ציפייה בוערת למשיח

כחסיד ומקושר שדבק בלב ונפש בהוראות הרבי מלך המשיח – היה ר' שלמה חזור באמונה חזקה כי הנה הנה הרבי מלך המשיח מתגלה לעיני כל. אמונה זו שידר לכל

לפחות מניין אורחים, כאשר היה עומד עליהם לשרתם, כאברהם אבינו ע"ה. בחורים רבים סיפרו כי ר' שלמה היה פוגש בהם ב-770 ומבקש, ואפילו מתחנן, בפניהם שיבואו להתארח אצלו.

על מידת הכנסת האורחים המופלגת שלו מספרת אלמנתו מרת שלומיה איידלמן, שאף היא היתה שותפה מלאה ונאמנה למצווה חשובה זו:

"ר' שלמה תמיד דאג שיהיו הרבה אורחים, אם זה בשבתות או שהיה מארח התועודיות בימי החול. היו מקרים שאורחים מארצות אחרות שהגיעו לקראון-הייסט

לוש תשובות ופשרן!

אחת מחברותיה של מרת שלומיה איידלמן תחי', הגיעה לנחמה שעות ספורות לאחר שנטמן ר' שלמה. הדכדוך והכאב היו עצומים. החברה פתחה וסיפרה נרגשות:

"אתמול בבוקר פתחתי אגרות קודש, כיון שביום זה חל יום הולדתי ורציתי לבקש ברכה. המכתב הראשון שעלה לנגד עיני (כרך כד עמוד ריד) היה מכתב ניחומין ששלח הרבי על פטירת בן משפחה. המכתב השני באותו עמוד היה על יום הולדת ואילו המכתב השלישי עסק בנושא של שידוך. הבנתי את הקשר של שתי האגרות האחרונות אלי, כיון שבדיוק אז הוצעה לנו הצעת שידוך עם משפחה תושבת 'קראון הייטס'. אל האגרת הראשונה לא התייחסתי, וחשבתי שאינה שייכת אלי. רק כמה שעות לאחר מכן, כשהתקשרו אלי והודיעו לי על פטירתו של ר' שלמה, הבנתי גם את המשמעות של המכתב הראשון.

"המכתב – כמה מדהים – היה על פטירתו של מו"ה שלמה הכהן ע"ה. וכך כותב הרבי: מתוך צער רב הנני מביע השתתפותי באבלם לפטירת... מו"ה שלמה הכהן ע"ה בנוסח המסורתי המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, ומכאן ולהבא לא ידעו יגון ואנחה ואך טוב וחסד ימצאום תמיד כל הימים".

ממשיכה לספר מרת שלומיה: בהמשך המכתב הזה כותב הרבי על אבלות היחיד ונחמת היחיד, וחשבתי שהרי אני יושבת פה 'שבעה' לבדי, כאשר שאר בני המשפחה יושבים 'שבעה' בישראל...

לבנו ר' מנחם שביקש ממנו שיתקשר אליו כשיגיע לארצות הברית אמר: 'אני לא יודע אם אוכל לטלפן אליך'. בביקורו זה בארץ ביקר אצל מכרים וקרובי משפחה אצלם לא ביקר במשך שנים ארוכות, ואת כולם הקפיד לברך בברכת כהנים.

דקות ספורות קודם שעלה למטוס, צלצל אל אחותו ואמר לה: "מה אני יכול לומר לך, יהי רצון שהמשיח יבוא במהרה ואז כולם יבוא מכל קצות העולם ואני מבטיח לך שמי שהלך אחרון יבוא ראשון"...

בשדה התעופה שהה עמו חסיד בשם גרינפלד משכונת בורו-פארק. יחד הוא נסע

בישראל, כאשר לכל מקום שהגיע דאג שעוד יהודי יידע על בשורת הגאולה. הוא הרבה אף לדבר על המצב הגרוע בו שרוי עם ישראל, מצב שממחיש ביתר שאת את הצורך בהתגלות הרבי מלך המשיח".

נדם לפתע לבו של הכהן

"ניבא ולא ידע מה שניבא" – אפשר לומר זאת על ר' שלמה. ביטויים רבים שנזקרו מפיו קודם נסיעתו לארה"ב, הובנו לאחר מכן בצורה משמעותית, כמו ליבו ניבא לו רעות.

הסובבים אותו. "ליד שלמה אין 'אנטי' כלל" – ידעו כולם.

התמימים ב-770 מספרים כי הוא היה היבעל-הבית היחיד שהיה משתתף בקביעות בשיעור גאולה ומשיח של תלמידי התמימים. בביקורו האחרון בישראל, כשנפרד ממשפחת הרב גלובובסקי, אמר לבן הרב התי' יוסליה: "אם אתה רוצה לעשות משהו עבורי, אז אני מבקש ממך שתדאג שיוסיפו בישיבה עשר דקות לשיעור בענייני גאולה ומשיח; וכדי לדברך את התלמידים להשתתף, תשים כיבוד על השולחן ופעם בחודש תשלח לי חשבון ואני אשלם את זה"...

במסגרת הייעוד של הפצת בשורת הגאולה, רתם את עצמו ללא תנאי עבור הפצת בשורת הגאולה במסגרת עבודת העיתון 'בית משיח', כאשר התמסר לעבודה בכל רמ"ח אבריו ובלהט האופייני לו.

מוסיפה ומספרת מרת שלומיה: "בערב ל"ג בעומר, כשבועיים ימים לפני פטירתו, נסע לישראל כדי לנחם את אחותו על פטירת בעלה. בשבת שקדמה לנסיעה למדנו יחד שיחה של הרבי בה דובר על כך שהכהן הוא הקובע בקשר לנגעי הצרעת. אמרתי לו: 'שלמה! השבוע תהיה בישראל ובוודאי תבקר במירון לכבוד ל"ג בעומר וכן בכותל המערבי, אם כך, תתפלל ותבקש במקומות קדושים אלו שהרבי יתגלה כי די לנו מהצרות ומהגלות!'

ואכן עם הגיעו לישראל נסע בל"ג בעומר למירון. לאחר פטירתו סיפרו לי כי הוא זעק שם מעומק הלב ובקול רם כי הוא מבקש שהרבי יתגלה מיד. לכותל המערבי הוא לא הספיק להגיע, אבל מסתבר שהוא הגיע לשם בדרך לא שגרתית... שעות ספורות לפני טיסתו טלפן אלי וסיפר שכעת התעורר משינה והוא לא יכול להירגע מהחלום שחלם: 'חלמתי שאני נמצא ליד הכותל, ורוצה להכנס למחילות הכותל כדי להגיע קרוב יותר למקום המקדש, אבל השומר סגר בפני את שער הכניסה. התחננתי לפניו שאני רוצה לבקש את התגלות המשיח ואז הוא נענה לי ופתח את השער. השומר הכניס אותי לכל המחילות ושם צעקתי "יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד" – זו היתה השיחה האחרונה שלנו בעלמא-דין".

ביום שני לפנות בוקר, ב' סיון, נסע ר' שלמה אל שדה התעופה על מנת לחזור חזרה לביתו בקראון-הייטס. על נסיעתו האחרונה מספר מי שהסיע אותו לשדה התעופה הרב יצחק ערד:

"כל הדרך סיפר לי בהתלהבות ובחיות רבה על הימצעים שעשה בזמן שהותו

קשה לכתוב על ר' שלמה בלשון עבר

אני כותב על ר' שלמה בלשון עבר אבל זה לא מתחבר לי. ר' שלמה החי והתוסס; ר' שלמה שהכרתי במשך חמש עשרה שנה בשעה שגרנו ברחובות. הקהילה עוד היתה קטנה והרגשנו כמו משפחה. ר' שלמה היה אחת הדמויות היותר בולטות במשפחת קהילת חב"ד ברחובות. גבאי, עסקן ופעיל זה מה שהיה בוודאי יותר מזה. כשעבר לגור בקראון הייטס, ידעתי בשעה שהגעתי ל-770 שאת ר' שלמה לבטח אפגוש, ועוד לפני שאספיק לומר לו "שלום עליכם", הוא יאמר לי בפשטות ובנחרצות "בשבת אתה אצלי"...

קהילות חב"ד ברחובות ובקראון הייטס איבדו דמות של חסיד, עסקן, פעלתן, איש חסד, ומכניס אורחים שאין כדוגמתו.

שניאור זלמן ברגר

ונעמדנו בפתח המטוס מבלי לאפשר את הוצאתו. חיכינו לאנשי היחברא קדישא שיגיעו לקחתו. בראות שלטונות שדה התעופה כי אין להם ברירה, אפשרו לאנשי היחברא קדישא לקחתו, באומרם כי מעולם לא היה דבר שכזה שתוך שעות ספורות התיירו להוציא נפטר משדה התעופה".

כשהגיעה הידיעה המרה לרעייתו מרת שלומיה תחי, לא האמינה: "הרי הרבי אמר לו 'עוד ייראה כהן בציון', ומכך הבנתי ששלמה יזכה לראות בהתגלות הרבי מלך המשיח". רק בן 55 היה והוא נפטר בפתאומיות.

הלווייתו התקיימה ביום שלישי בהשתתפות אלפי חסידים ותמימים שהכירו את טוב לבו. הוא נקבר בחלקת חב"ד בבית החיים ע"ש מונטיפיורי. קודם סתימת הגולל נענה הרב גלובסקי בהתרגשות: "שלמה! תזעק יחי למעלה!"

למרות שאותו יום בו נערכה הלוויה שרר מזג אויר אביבי, אולם בזמן הלוויה ניתך גשם עז, כמו השמים בכו על הילקח לפתע פתאום הכהן הגדול מאחיו...

כי זהו ר' שלמה איידלמן. הייתי בהלם. הרי לפני הטיסה שוחח בחיות רבה וכעת הוא ללא רוח חיים. סיפרו שהוא לקה בשבץ לב במהלך הטיסה.

"עד לסיום הטיסה ישבתי בקרבת מקום ואמרתי תהילים בהתרגשות רבה. כשהגענו לנו יורק הבנתי שכיון שסיבת הפטירה לא-ברורה, הרי השלטונות ידרשו לנתח אותו. התארגנו מיד קבוצה של נוסעים יראי-שמים

עמו מהטרמינל אל המטוס: "ר' שלמה היה נראה מאושר ושמח ועם חיות רבה" – הוא מספר ל"בית משיח" – "לא הכרתי אותו אבל הוא הציג את עצמו וכך ידעתי את שמו. כשעלינו על המטוס נפרדו דרכנו וכל אחד התיישב במקומו.

"במהלך הטיסה הגעתי לחלק האחורי שבמטוס, כאשר לתדהמתי ראיתי גופה מכוסה בטלית. שאלתי מיהו האיש וסיפרו לי

המשך מעמוד 41

לאחר ההפצצה רבים איימו בחרם על ישראל – אבל הכור שאיים על ישראל הושמד.

אפשר להשיק מנושא הכור על בית ישראל בכלל בכל הנושאים הבטחוניים, כאשר עמדת ההלכה כפי שמובאת בתוקף על ידי הרבי מלך המשיח להעדיף אך ורק את השיקולים הבטחוניים והצבאיים על פני דיפלומטיה מדינית.

היה מי שזכר את סאדם חוסיין, הצורך, נפגש לפני הפצצת הכור עם ראשי צרפת, ולאחר מכן טרח שר החוץ של צרפת להרגיע את הישראלים באומרו כי "עינינו תהיינה פקוחות..." גם ארה"ב ידעה ואף חיברה דו"ח מיוחד על אותו כור מפלצתי, אך לא עשתה דבר כדי להגן על ישראל (רק כאשר הדברים נגעו באינטרסים האישיים שלה לאחר עשור שנים היא יצאה למלחמה נגד עיראק). העולם כולו עמד מנגד, ורק בורא עולם ומנהיגו ברחמיו הרבים ריחם על שארית בית ישראל והכור הושמד בניסי ניסים.

סיפורו של מבצע תקיפת הכור לא ישכח עוד זמן רב מזכרון עם ישראל, אך מתברר כי גם בפעולה זו, פעל הרבי מה"מ בפעולותיו השמיימות כדי להגן על עם ישראל בעת צרתו.

רז שהיה כאמור מוביל המטוסים מספר כי היו גם שיבושים בכיווני הרוח קודם ההמראה לעיראק, דבר שהכריח את הטייסים לטוס כמעט בגובה פני המים. גם כאשר הגיעו לעיראק, הפלא הגדול שלא הבחינו בהם מיד בתחילה. כאשר העיראקים "נזכרו" להעלות מטוסים לאויר כדי לפגוע במטוסים הישראלים, היה הדבר מאוחר מדי. המטוסים הישראלים כבר היו בדרכם חזרה.

"הבעיות הגדולות החלו לצוץ כאשר הגיעו לאילת", מספר רז, "או-אז החלו לצוץ הבעיות השונות בתפקוד המטוסים. רק בקושי הגיעו המטוסים מאילת אל שדה התעופה ברמת דוד – רק כעת התחלתי להבין כי היה מי שחשב עלינו ושמר עלינו כל הנסיעה הזאת"

תדהמה בעולם היתה גדולה, ומאידך, השמחה בישראל היתה עצומה. ראש הממשלה בגין דיבר על הצלת עם ישראל מ"שואה שניה". ארצות הברית הגיבה בחריפות, מדינות אירופה גינו את התקיפה הישראלית.

עשור שנים לאחר מכן, בעת מלחמת המפרץ, הוכח הנס הגדול בהשמדת הכור, כאשר סאדם חוסיין בחר את ישראל למטרה. מה היה קורה אילו חלילה היה כבר מוכן לו ראשי נפץ גרעיניים?!

כך לעיראקים, למרות שכפי הידוע הבין המלך כי המטוסים בדרכם לעיראק ואף הורה להעביר את הידיעה במהירות לשליט בגדד.

בהמשך המבצע היו בעיות נוספות. חלק מהפצצות שהושלכו אמנם פגעו בכור, אך לא התפוצצו. רק חלק מהם התפוצצו וגרמו להשמדת הכור.

לא מזמן פגש זאב רז את הרב גידי שרון, טייס עמית. כשרי גידי סיפר לו על ההוראות השמיימיות של הרבי, אמר כי רק כעת הוא מבין כיצד הצליחו לעבור את כל הארוע ללא תקלות. "לאורך כל הדרך" – מספר זאב רז – "היו די והותר מקרים שיכלו לשבש את כל המבצע עליו עמלו חודשים ארוכים. לולי יד ההשגחה העליונה שכיוונה אותנו מרגע ההמראה ועד לנחיתה, הכור לא היה מתפוצץ", אומר זאב רז.

זאב רז סיפר הוסיף וסיפר, כי ארה"ב היא זו שהביאה לישראל את מטוסי F-16 אך ורק לצרכי הגנה ולא לתקיפה. כדי לוודא שאכן כך הם פני הדברים, הציבו האמריקאים משקיפים בבסיסי חיל האויר כדי לעקוב מקרוב אם אכן לא משתמשים במטוסים הללו לפעילות התקפתית. "משום-מה" לא הבחינו הפקחים האמריקאים במטוסים שהמריאו עם ציוד התקפי כבד ביותר, בבחינת "עיניים להם ולא יראו".